TECELLİ SERCAN SIRMA 1956 yılında Pervari'de doğdu. Hatay, Siirt ve Eskişehir'de il tarım müdürlüklerinde çalıştı. 1980'de Pervari'de "Kara Çadır" adlı öyküsünün sahnelenmesi üzerine sürgüne gönderildiği Eskişehir'de çalışırken görevinden istifa edip İstanbul'da özel sektöre geçti. İngiltere'de dil eğitimi gördü. Su ekonomisi ile ilgili ABD, Avrupa, Ortadoğu ve Rusya Federasyonu'na bağlı birçok ülkede fuar, seminer ve toplantılara katıldı; yurtiçinde bildiriler sundu. Gazete ve dergilerde makaleler yazdı, televizyon programlarına katıldı. Televizyon için belgesel hazırladı. 2003-2017 yılları arasında Kuzey Irak'ta, Türk-İngiliz ortaklı bir petrol şirketinde ülke müdürü olarak çalıştı. Öyküleri Almanca ve İngilizceye çevrildi. İletişim Yayınları'ndan 2011 yılında çıkan *Wansa* adlı öykü kitabı 2016'da ABD'de Amazon Yayınları tarafından e-kitap olarak yayımlandı. *İyiyi ve Kötüyü Bilme Ağacı* adlı romanı 2018'de İletişim Yayınları'ndan çıktı. Yazarın diğer eserleri ise şunlardır: *Berfin* (1987), *Botan* (1989), *Ferman* (1991), *Kasaplar Deresi* (1992), *Nurhak* (1997).

İletişim Yayınları 3043 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 540
ISBN-13: 978-975-05-3149-1
© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2021, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırcıoğlu
KAPAK Suat Aysu
KAPAK RESMİ Hülya Küçük, "Cariye Mira", detay
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TECELLİ SERCAN SIRMA

Savaş ve Kadın

iletişim

Bu romanı tarih boyunca
savaşlarda cinsel istismara uğrayan
kadınlara adıyorum...

İçindekiler

Çatışma *9*
Rakka *27*
Musul *47*
Cariye Mira *63*
Mavi Kelebeğin Aşkı, Ölüm Çiçeği *105*
Emir Alihan *107*
Aşktan Kaçmak *113*
Aşk mı, Cihat mı? *127*
Cihat Nikâhı *139*
Halife Ebu Bekir El Bağdadi'nin Karargâhı *143*
Melike'nin Kolyesi *159*
Hacı Osman'ın Mira Aşkı *165*
Erbil *169*
Âşık Ali *191*
Cihat'a İsyan *205*
Cariyeleri Kurtarmak *219*
Çöle Kaçış *235*
Kaçakların Peşinde *247*

Çatışma

Irak-Şam İslâm Devleti güçleri Sincar Dağı'nın güney tarafını kuşatma altına almıştı. Ovadaki bütün Yezidi kasabaları ve köyleri alınmış, sadece sırtını dağa vermiş büyük kayalarla çevrili son bir köy kalmıştı. Şimdi, tüm güçleriyle o köye saldırıyorlardı.

Bir haftadan beri tüm saldırılara rağmen köy teslim alınamıyordu. Üstelik her saldırı onlarca ölü ve yaralı ile sonuçlanıyordu. Geceleri ise köyü koruyanlar mevzilerine sızıyor, kayıplar verdiriyordu. O köye gelinceye kadar hiç zorlanmadan ilerleyen Irak-Şam İslâm Devleti savaşçıları, oraya takılıp kalmıştı. Örgüt, destek olarak diğer cephelerden en tecrübeli ve başarılı savaşçıları getirmiş, ancak onlar bile bir adım ilerleyememişti. Son çare olarak komutan değiştirilmiş, yerine Afganistan'da savaş taktikleri ile ünlenmiş Komutan Kasım atanmıştı.

Yeni komutan önce köyü daha iyi gören kayalıklarda kale gibi sağlam bir hareket merkezi yapmakla işe başlamıştı. Sonra da en cesur savaşçıları ve en etkili silahları getirmişti. Bir savaşçıdan, Musul'dan Emir Alihan'ın cepheyi ziyarete geldiği haberini alınca adamlarına saldırının şiddetini artırmalarını söyledi ve kayaları kendine siper ederek koşar adımlarla aşağı doğru gelenleri karşılamaya gitti. Emir Alihan'ı yardımcıları ile bera-

ber askerî bir törenle karşılıyormuşçasına selamladı. Sonra onları cephenin komuta merkezine götürdü. Cesaret ve askerî başarısını göstermek için onları gönderen Allah'ına içinden sürekli teşekkür ediyordu. Cephe hakkında uzun uzun bilgi verdi. Emir Alihan onu dinledikten sonra yarım saat kadar çatışmaları izledi. Havanlar, roketler, kurşunlar kulakları sağır ediyor, gökyüzünde mavimsi, barut kokan bir bulut oluşturuyordu. Atılan her top mermisinin ardından dağ sallanıyor, deprem olmuş gibi aşağı doğru taşlar, kayalar yuvarlanıyordu. Atışlara ara verildiğinde, köyden Kürtçe marş sesleri, karşı taraftan da tekbir sesleri yükseliyordu. Tekbir seslerinin ardından bir grup hafız Fetih sûresine başlıyordu. Sûre bittiğinde güçlü bir "Amin!" narası yükseliyordu. Sonra biri gür bir sesle ezan okuyordu. Kürt savaşçılar ise sonuna kadar açtıkları ses cihazında marşlarla onlara yanıt veriyordu. Silahlar susunca karşılıklı koro hemen sesizliği bozuyordu. Koro sustuğundaysa iki taraf birbirine sözlü olarak sataşmaya başlıyordu.

Bir ara silahlar sustuğunda köyden bir ses, "Ey cehennem zebanileri! Yaptığınız soygunlardan, işlediğiniz cinayetlerden ve yoldan saptığınızdan dolayı cehennemdeki görevlerinizden atılmış olduğunuzu bugün haber aldık. Şimdi orada siz yanacak ve cezalandırılacaksınız. Eğer tövbe edip kötülükten vazgeçerseniz, size yapılacak işkenceyi azaltmak için bir ricada bulunabiliriz..." dedi.

Bu sözler üzerine Komutan Kasım, yanındaki adamın elindeki megafonu alıp boğazını yırtarcasına bağırdı:

"Dünyanın bütün şeytanları yardımınıza gelse de sizi elimizden kurtaramaz. Allah'a kasem olsun ki hepinizi pazarlarda cariye olarak satacağız. Her biriniz en az yüz mücahidin tezgâhından geçeceksiniz."

Atışmaları bir süre dinleyen Emir Alihan, Komutan Kasım'dan susulmasını istedi. Bir el işaretiyle mücahitlerin sesi kesildi. Şimdi sadece köyden yükselen marş sesleri duyuluyordu. Müzik eşliğinde karşı megafondan yükselen ses dağda yankılandıktan sonra ovaya doğru yayılıyordu. Bu ses bir savaşçı grubundan değil, eğitimli, iyi hazırlanmış bir kadın korosu-

na, mitolojideki deniz kızları sirenlerine benziyordu. Emir Alihan, Moskova'dayken sık sık severek gittiği Filarmoni Orkestrası'nı anımsadı. Gözlerini kapatıp sağ eliyle boynundaki muskayı avuçladı. Bir çatışmanın ortasında olduğunu unuttu. Neyla'yı düşündü. Onu görür gibi oldu. Karşı taraf susuncaya kadar onları gözleri kapalı dinledi. Sonra tatlı bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini açıp karşı tarafa doğru baktı. Şimdi her iki taraf da ateşi ve atışmaları kesmişti. Ortalık ilk kez bu kadar sakindi. Komutan Kasım'a dönüp art arda sorular sormaya başladı:

"Seyyid Kasım, bu köyde sadece kadınlar mı var? Onlarla mı savaşıyorsunuz? Bunların erkekleri, çocukları yok mu? Bu kadar iyi savaşmayı nasıl öğrenmişler? Hem, bu denli uyumlu bir şekilde marşları, şarkıları nasıl söyleyebiliyorlar? Gören savaş korosu sanır. Bir bandoları eksik."

"Emir'im! Bu köyün halkı Yezidi, yani Şeytan'a tapıyorlar. Geçen hafta dağın yükseklerine kaçıp gittiler. Buralarda ne Yezidi ne de Şebek, hiçbir köy bize direnemedi. Karşı koyanların hepsini cehenneme yolladık, diğerlerini esir aldık. Ama benden önceki komutan diğerleri gibi teslim olacaklarını sanıp doğrudan köye girince aniden üzerlerine ateş açılmış. Yani tuzağa düşmüşler. Burada çok kayıp verildi. Bizimkiler zafer sevinciyle tedbiri biraz gevşetince Kürt savaşçılar sessizce bu köye gelip mevzilenmişler. Bu köyde yaşayanları ve daha önce kaçıp buraya sığınan diğer şeytanları dağın zirvelerine kaçırmışlar. Sonra burada mevzilenip köyü savunmaya başlamışlar. Amaçları artık köyü korumak değil, mücahitleri oyalayarak dağa doğru kaçanlara zaman kazandırmak. Bizimkiler de burada çakılıp kalınca komutan değiştirildi. Onları yok etme görevi bana verildi."

"İyi de köyden sadece kadın sesleri geliyordu!"

"Evet, onlar Kürt kadın savaşçıları. Şeytan'ın askerleri. Bizimkilerin gözünü korkutmuşlar. Mücahitlerimiz kadınlar tarafından şehit edilirlerse cennete gidemeyeceklerine inanıyor. Onun için hep uzaktan savaşıyorlar. Yaklaşmaktan korkuyorlar. Her çeşit savaşçı gördüm ama bunlar gibisini daha önce görmedim. Ölümden korkmuyorlar, savaşı eğlenceye çeviri-

yorlar. Ama dişi canavar olsalar bile o orospuları oradan çıkarıp pazarda on dinara satacağım. Geberenlerin cesetlerini çıplak teşhir edeceğim. Bugün olmazsa bile yarın veya diğer bir gün. Size yemin ediyor ve söz veriyorum."

Emir Alihan şaşırmış, Komutan Kasım'dan daha fazla bilgi almaya çalışıyordu:

"Ben de ilk kez kadın savaşçılarla karşılaşıyorum. Kadın, erkeğe cephe gerisinde destek olur, bu normal bir şey. Ama cephede erkeklerin önünde veya erkekle beraber savaşmak görülmüş şey değil. Hani savaşacak erkek kalmamışsa veya eksikse o başka bir şey. Kadın vurulduğunda, ölü de olsa vücudu namahremdir. Bir Müslüman kadının savaşa gitmesi caiz değildir. Kürt savaşçılarının cesurca savaştıklarını diğer cephelerden biliyorum. Ama kadın savaşçılarla ilk kez karşılaşıyorum. Gerçi Mahmur'da da kulağıma öyle şeyler geldi, fakat pek de ciddiye almamıştım doğrusu. Peki, şimdi nasıl bir plan düşünüyorsun? Kadınlar fareden korkar, üstlerine fare mi salacaksınız?" diye espri yaptı.

"O köyü onlara mezar yapmak kolay ama birincisi kâfir kadınların ellerinden şehit vermek istemediğimden fazla yakın çatışmadan kaçınıyorum, ikincisi onları mücahitlerime cariye yapmak için sağ olarak ele geçirmek istiyorum. Gelişiniz hayra vesile oldu. Şimdi aklıma çok güzel bir fikir geldi. Müsaadeniz olursa savaşmadan onları teslim alabileceğim bir yolu denemek istiyorum. O zaman teker teker teslim olacaklar. Gerilla ve savaşçı bile olsa, kadın kadındır. O kadar da katı olamazlar. Zayıf duyguları vardır. Ben de onları o zayıf noktalarından vuracağım, silahtan güçlü yollar da var."

Emir Alihan, başıyla onay verdikten sonra Komutan Kasım, yanındaki yardımcısına, "Bana esir üç Yezidi erkek, bir Kürt mücahit, bir makas bir de megafon getirin!" diye emir verdi. Yardımcı adam yanına iki kişi daha alıp bir ciple oradan uzaklaştı. Bir süre sonra elleri bağlı üç esir ile geri geldi. Onlarla beraber gelen siyah sık sakallı, buğday tenli, orta boylu silahlı bir savaşçı Komutan Kasım'a yaklaşıp konuştu:

"Allah'ın selamı üzerinizde olsun Emir'im. Kürtçe bilen biri-

ni emretmişsin. Ben Halepçe Kürt Müslümanlarından Mücahit Ebu Kerim. Ama arkadaşlar bana Ebu Ker, diyorlar."

"Allah'ın selamı senin de üzerinde olsun. Bunların dilinden anlıyor musun?"

"Bizim Halepçe'de Soranice konuşuruz. Ama bunların konuştuğu Behdini Kürtçesini de bilirim."

"Tamam o zaman. Şu ikisinin etrafına birer daire çizin. Bir tarafa kaçmasınlar. Diğer yaşlı şeytanın eline megafonu verip şu köyü en iyi gören yüksek kayanın üstüne çıkarın."

Bir savaşçı silahının namlusuyla etraflarına daire çizerken, Ebu Ker, diğerini kayanın başına götürmek için kolundan sıkıca tuttu.

Onlar hareket etmeden önce Emir Alihan, "Dur bakalım. Bu adamla biraz konuşmak istiyorum. Ama önce bu daireleri neden çizdiğinizi söyleyin. Burada hayatımda görmediğim şeyler görüyorum," dedi.

Ebu Ker yerine Komutan Kasım yanıt verdi:

"Emir'im, bu Yezidilerin inancına göre etraflarına bir daire çizildi mi, dışarıdan biri daireyi bozup bir kapı açıncaya kadar oradan çıkmazlar."

"Ne yani, yemek, içmek, tuvalet ihtiyacı için olsa bile mi?"

"Evet. Orada ölürler de çıkmazlar. Biz de bunu bildiğimiz için esirlerin etrafına bir daire çizip kaçmalarını önlüyoruz."

Emir Alihan yanıt vermedi. Sadece kafasını salladı. Komutan Kasım, Ebu Ker'e dönüp emirlerini sürdürdü:

"Önce sen, Kürtçe olarak o şeytan kızlarına şöyle seslen: 'Gelin teslim olun ve tövbe edin. Teslim olursanız, size iyi davranılacak. Namusunuza el uzatılmayacak. Canınız bağışlanacak. İnsanca davranılacak. Elinizdeki silahlardan kurtulup tekrar kadın olacaksınız. Kucağınıza silah yerine çocuklarınızı alacaksınız. Size bol su ve yemek verilecek. Eğer teslim olmazsanız, her gün birkaç iblis esiri bu kayadan aşağı atacağız. Nasıl olsa bu şeytanlardan elimizde çok. Siz teslim oluncaya kadar bu kayanın başındaki uçurumdan size bunlardan yüzlercesinin çığlıklarını göndereceğiz. Değişiklik olsun diye ara sıra elimizdeki kadın şeytanları da atacağız. Eğer hâlâ da teslim olmazsanız o

zaman köyü başınıza yıkacağız. Tek bir kişiniz bile oradan sağ çıkmayacaktır.' Eğer teslim olmazlarsa, bir de bu iblis onlara seslensin. Onlara seslenmez veya şehadet getirmezse önce bıyığını kes, sonra kayadan aşağı at," diye emir verdi.

Emir Alihan onları tekrar durdurdu. Komutan Kasım'a merakla, "Bıyıkları neden kesilecek?" diye sordu.

Komutan Kasım, "Bıyık, inançları gereği çok önemli. Ölünceye kadar bıyıklarını kesmezler. Ha adamın kolunu kesmişsin ha bıyığını, hiç fark etmez," diye yanıtladı.

Emir, başını sallayıp esirlere yaklaştı. İkisi kırk civarı, diğeri altmışın üzerinde gösteriyordu. Bıyık ve sakalları makas görmemiş, dağdaki çalılara benziyordu. Üstlerindeki beyaz uzun gömlekler terden ve kirden siyaha dönmüştü. Bellerine sarı kuşak bağlamışlardı. Kenarları beyaz, siyah kaftanları ise birkaç yerden yırtılmıştı.

Emir Alihan en yaşlı olanla Arapça konuştu:

"Arapça biliyor musun? Adın ne?"

"Evet, biliyorum. Adım Bapir."

"Siz Yezidi misiniz?"

"Elhamdülillah."

"Allah'a inanıyor musunuz?"

"Elhamdülillah."

"Şeytan'a lanet getirebiliyor musunuz?"

"Estağfurullah."

"Şu etrafınıza çizilen daireden, birileri açmazsa ölünceye kadar orada kaldığınız doğru mu?"

"Doğru."

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Evet, var. Herkesin bir dairesi var. Mesela sizinki Müslümanlık. Bizden farklı olarak o daireden birileri kapı açsa bile çıkmıyorsunuz. Bu Allah'ın size verdiği bir cezadır. Bizim için o dairenin anlamı ise, bedeli ne olursa olsun inancımızı terk etmeyeceğimizdir."

"Bana şu dininizi anlatır mısın?"

"Bize esir edildiğimiz günden beri hep aynı soruları soruyorsunuz. Ardından Müslüman olmamız için ölümle tehdit edili-

yoruz. Bir çoğumuzu da zaten öldürdünüz. Onun için bu konuda size cevap vermeyeceğim. Çünkü sorularınızın cevabı burada değil, gökyüzündedir. Gidin oraya sorun. Gerçekten hak dininde olduğunuza inanıyorsanız sabredin ve kıyamet gününü bekleyin. O zamana kadar Allah'ın kullarına zulüm etmeyin. Bugün gücünüz bana yetiyor, yarın gücü size yeten birileri çıkacaktır. Hayır yapmak, Allah'ı sevindirmek istiyorsanız gidin bir baş soğan ekin. Allah çift süreni, ocağında tenceresi kaynayanı görünce mutlu olur. Yarattığı savunmasız, günahsız kullarını öldürmekle ona isyan ediyorsunuz. Allah bütün insanları şerrinizden korusun!"

Emir Alihan'ın cevap vermesini beklemeden Komutan Kasım araya girdi.

"Emir'im bu şeytan kavmi ile konuşmanın bir yararı yok. Bugüne kadar Müslüman olmayı kabul eden bir tek kişi bile olmadı. Korkudan şehadet getiren olduysa da ilk fırsatta Şeytan'a dönüp bize ihanet etti. Onun için biz de onları öldürmeden şeriat gereği üç kere imana davet ediyoruz. Kabul etmediklerinde de birbirlerine bağlayıp cehenneme gönderiyoruz. Bakın bu üç iblis de ne konuşacak ne de şehadet getirecek, ama benim esas amacım o fahişeleri teslime zorlamaktır," dedikten sonra Kürt mücahide yaşlı olanı göstererek, "Al bunu şu kayanın ucuna götür. Dediklerini yerine getirmezse uçurumdan aşağı at," diye emir verdi.

Kürt mücahit, yaşlı adamı kayanın ucuna kadar götürdü. Elleri arkadan bağlı olmasına rağmen, ne olur ne olmaz diye elindeki sabun parçasıyla etrafına küçük bir daire çizdi. Komutan Kasım başlaması için işaret verdi. Adam önce köye sonra önündeki uçuruma baktı. Ardından yanındaki Ebu Ker'e dönüp alçak bir sesle konuştu:

"Ben Müslüman olmasam da senin gibi Kürt'üm. Halepçe'de fermanınızı bu Saddamcılar getirdi. Şimdi sen onlarla beraber olup tekrar fermanımızı getiriyorsun. Ezidi olsak bile sana veya onlara ne zararımız var? Sen de git şu köyde bizim için savaşan kız kardeşlerimize katıl. Onlar da senin gibi Müslüman. Hâlâ doğru tarafı seçmek için zamanın var. Ben onlara seslenmeye-

ceğim. Nasıl olsa bizi öldürecekler. Ha kurşuna dizilmişim ha bu kayadan atılmışım, hiç fark etmez. Ama senin için hâlâ vakit var. Git ve kardeşlerine katıl."

"Ne sen ne de o lideriniz şeytan beni kandıramaz. Ahirette hangi milletten değil, hangi dinden olduğumuzu soracaklar. Şimdi kurtulman için merhametli komutanımız sana bir şans daha tanıyor. Ben de bir Kürt olarak sana, 'kelime-i şehadet getir ve iki dünyayı birden kazan,' diyorum. Çünkü sana yanlış dinde olduğun için acıyorum. Ben sadece sana doğru olanı söylemekle sorumluyum. Gerisi Allah'ın takdirindedir." Adamın sustuğunu görünce konuşmaya devam etti: "O zaman hiç olmazsa canını kurtar. Al şu megafonu dediklerimi tekrarla. Hayır ikisini de yapmam diyorsan önce bıyıklarını keseceğim. Yine de konuşmazsan seni uçurumdan aşağı atacağım. Karar senin."

"Melek-i Tavus şahittir, bıyığımı ben değil, sen kesiyorsun. Onun için bana bir günah gelmez. Onları kesmeniz umurumda bile değil, Müslüman olmaya gelince, sizin gibi insan kanı içeceğime temiz olarak ölmek benim için bir şereftir. Kaldı ki biz ölmeyiz, başka bir bedende yeniden diriliriz. Daha iyi daha olgun olarak. Sizin ruhunuz ise bir akrep ya da yarasa olarak tekrar canlanacaktır," diye yanıtladı adam.

Konuşmaları uzayınca Komutan Kasım Kürt mücahide, "Orada ne konuşuyorsunuz?! Konuşmak istemiyorsa at aşağı gitsin!" diye bağırdı.

Ebu Ker, "Adamı zorluyorum. Megafonla konuşmayacağını söylüyor," dedi.

"İyi de, Saddam'dan, Halepçe'den söz etti."

"Benim Halepçeli olduğumu öğrendiğini ve Saddam'ın hakkı için serbest bırakılmasını istedi."

"Madem ki konuşmayacak, önce bıyıklarını makasla kes, sonra kayadan aşağı at."

Köyden dürbünle olup bitenler izleniyordu. Dudak okumayı bilen bir kadın savaşçı konuşulanları arkadaşlarına aktarıyordu. Keskin nişancılar tetikteydi.

Konuşmalar bitince yaşlı adam kayanın ucuna doğru biraz

daha yürütüldü. Köye doğru dönmesi söylenince adam etrafına çizilen daireden çıkmamaya çalışarak söyleneni yaptı. Arkasında duran ve onu kendine siper eden Halepçeli, makasla adamın gür bıyıklarını kestikten sonra havaya savurdu. Bıyık kılları beyaz bir yün yumağı gibi önce havalandı, sonra uçurumdan aşağı doğru süzülüp gözden kayboldu. Yaşlı adamın gözlerinden akan yaşlar da uçuruma damladı. Ardından bir el onu aşağı doğru itti. Tiz bir çığlıktan sonra etraf sessizliğe büründü.

Birkaç saniye sonra köyden Kürtçe marş sesleri yükseldi. Marş seslerine tekbir sesleri karşılık verdi.

İkinci adam kayanın ucuna doğru sürüklenirken her iki taraftan da sesler kesildi. Ebu Ker elleri bağlı adama, "Az önce arkadaşını gördün. Onun gibi ölmek istemiyorsan dediklerimi yap. Hâlâ kurtulmak için bir şansın var. Kelime-i şehadet getir. Sonra megafonla o kâfir, orospu kızlara teslim olmalarını söyle. Bunları yapmazsan arkadaşın gibi önce bıyıklarını keser, sonra da seni aşağı iterim," dedi.

"Uçurumdan attığınız bizim liderimizdi. Onun nasıl kahramanca davrandığını gördük. Bizi bağışlamanız için asla yalvarmayacağız. Çünkü Melek-i Tavus bizimle beraberdir. Sizin gibi kötü insanların cezasını verecektir. Ölüm bizim için bir son değil. Yeni ve daha adil bir dünyaya gelmek ve insanları elinizden kurtarmak için oradan seve seve kendimi atmaya hazırım. Bizim için ölmeye gelen o kızlara ihanet etmeye gelince; bizim kadınlarımıza ne yaptığınızı gördüm, bunlara da aynısını yapacaksınız. Onun için bu kaya uçurumundan değil, şu dağın zirvesinden atsanız bile onlara ihanet etmeyeceğim. O megafondan seslenmeyeceğim. Bıyıklarıma gelince; onun hakkını verip sizden birkaç kişiyi gebertemediğim için zaten artık onları hak etmiyorum. Kesin gitsin. Ama şu etrafıma çizdiğin daireden bir çıkış yaparsan belki savaşan meleklere bir şeyler söyleyebilirim."

Halepçeli Ebu Kerim, onları izleyenlere çaktırmadan ayak ucu ile dairenin beyaz çizgisini sildi.

"Haydi köye doğru seslen."

"Vazgeçtim konuşmayacağım."